

ЕПІГРАМАТИ І КСЕНІІ

i

Ти смієшся із мене, що, кажеш, кисну в чорнилі,
Що, мов той рабин старий, плісняю в книгах, письмах,
Но мені жаль тебе, друже, що так жиєш легкодумно,
Що-сь ще й не зачинав братись до праці в житті!

ii

Думаєш, плакати нам треба над нинішнім нашим станом?
О, ні, брате, лишень виметім з хати сміття!

iii

В тісні поезію хочеш правила уняти, коханий?
Адже ж скорше Гомер був, ніж Арістотелес!

iv

Мудро ти розправляєш о штуці, словесності,— але корова,
Що багато ричить, мало дає молока.

v

Других похибки ти збираєшся поправляти,
Друже, наперед свої власні блуди поправ!

vi

Все говориш: єдності й згоди русинам треба!
Але чому ж бо сам так незгідливий еси?

vii

Тихо, трудячись, поволі ступаймо до цілі, о браття,
Лиш, що набуде наш труд, своїм те можемо назвати!